

SNØMANNEN KALLE

Det var desember, men allikavel ganske lyst ute. Det var -21° ute, og jeg sa store istapper hengene fra taket. Selv om det var veldig kaldt ute, pristet det å gå ut. Jeg gikk til garderoben, tok på meg den gamle parkdressen, lue, votter og en lue. Så tok jeg på de helt nye vinter skoene fra Ralph Lauren.

Jeg hoppet ut fra trammen i den ferske, helt nye snøen. Jeg rullet meg rundt.

- Gud, jeg elsker vinteren! Så jeg til meg selv, ganske høyt.

-Brrr, hjelp!

Jeg hørte en stemme som ropte etter hjelp, men jeg ante ikke hva eller hvem det var.

-Eh, HALO? Svarte jeg høylytt, slikk at jeg var sikker på at hun, han, hva eller hvem hørte det.

- Jeg hører deg! Lag mer lyd, så følger jeg lyden! Så stemmen.

- Ehm, ok? E-o, E-o, E-o, E-o!

- Heil Jeg så et lite gutte hode stikke opp av snøen.

- Jeg er Kal ikke, men du kan bare kalle meg Kalle om du vil.

- Åh, hei Kalle! Kalle, eller Kal ikke som het egentlig heter hadde mørk hud. Mørkere en meg i hvertfall. Håret hans var også veldig mørkt. Man kunne lett se på han at han røs, kanskje han aldri hadde vært borti snø før?

- Er du kald? Spurte jeg omsider.

Kalle nikket.

- Kom bli med meg inn du, så skal du tines opp lille Snømann.

Han var veldig søt han lille Kalle. Eller ikke på den måten at vi

Kunne ~~å~~ blitt kjæreste da. For jeg tror han er sann rundt 6 år, og jeg er jo 12 år, faktisk dobbelt så gammel.

- Sett deg ned her ~~to~~ du kalle, så kommer jeg snart.

Jeg introduserte mamma for Kalle, så ba jeg hun om å fylle i peisen ~~og~~ å lage kakao. Så ~~å~~ ga hun Kalle det varmeste ~~pi~~ pleddet vi har.

~~Å~~ - Er du litt varmere nå kalle? spurte mamma godhjertet.

- Ja, tusen takk!

- Du skjønner, ~~man~~ man må ha på masse kler når det er snø ute, ellers ~~sa~~ fryser man.

- Gå opp å hent noen kler han kan få du [F1] ! De du brukte når du var liten.

Heldigvis var jeg guttete når jeg var liten, så det passet bra og

gi bort klerne mine til en gutt.

- Hvor bor du egentlig? spurte mamma.

- Barneheim, sa Kalle, ikke no mer.

- Kan vi adoptere deg da? spurte
jeg.

Mamma ringte barneheimet, og etter
mange lange måneder bodde han
hos oss!

Velkommen hit, Kalle!